

Arrest

nr. 306 289 van 8 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie “betekend dd. 30.04.2024” tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024, om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMANS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker poogde op 26 januari 2022, met voorlegging van een Roemeens identiteitsdocument, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te dienen. Er werd evenwel vastgesteld dat het voorgelegde identiteitsdocument een vervalsing was en de aanvraagprocedure werd niet opgestart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 30 april 2024 – de beslissing vermeldt verkeerdelijk de datum 21 februari 2022 – de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt.

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Leuven op 30/04/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten

naam: [O.]

voornaam: [V.]

[...]

nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart ongeveer 22 jaar in België te zijn, in Lier te wonen en hier een bouwbedrijf te hebben. Betrokkene heeft echter zijn sociale en economische leven hier uitgebouwd door gebruik te maken van een valse Roemeense identiteitskaart.

Op 26/01/2022 deed betrokkene te Lier een aanvraag tot inschrijving als EU-burger en legde daarbij een Roemeense identiteitskaart met nr. RK264092 voor. Omdat de gemeente Lier het vermoeden had dat dit een vals document betrof, werd hem geen bijlage 19 overhandigd en werd dit ter nazicht voorgelegd aan de Technische en Wetenschappelijke politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden-documenten. Uit het analyseverslag van de politie van 03/02/2022 (RR-2022000250/AZ-2022-000300) blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document inderdaad vals is. De betrokkene heeft zijn nationaliteit als EU-burger bijgevolg niet bewezen.

Hij verklaart een vriendin en 2 kinderen te hebben die in Kessel-Lo wonen. Hij verklaart eveneens een kind te hebben dat in Tielt-Winge zou verblijven. Betrokkene deelt niet mee welke leeftijd deze kinderen hebben, nog welke rol hij in hun opvoeding opneemt. Betrokkene woont niet samen met zijn partner en met zijn kinderen, en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien kan het feit dat betrokkenes familieleden niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Het staat betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn van het hem opgelegde inreisverbod (bijlage 13 sexies van 30/04/2021) is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Betrokkene verklaart verder geen familie in België, noch in zijn land van oorsprong te hebben. Hij verklaart epilepsie te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 26/01/2022 deed betrokkene te Lier een aanvraag tot inschrijving als EU-burger en legde daarbij een Roemeense identiteitskaart met nr. RK264092 voor. Omdat de gemeente Lier het vermoeden had dat dit een vals document betrof, werd hem geen bijlage 19 overhandigd en werd dit ter nazicht voorgelegd aan de Technische en Wetenschappelijke politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden-documenten. Uit het analyseverslag van de politie van 03/02/2022 (RR-2022000250/AZ-2022-000300) blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document inderdaad vals is. De betrokkene heeft zijn nationaliteit als EU-burger bijgevolg niet bewezen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 26/01/2022 deed betrokkene te Lier een aanvraag tot inschrijving als EU-burger en legde daarbij een Roemeense identiteitskaart met nr. RK264092 voor. Omdat de gemeente Lier het vermoeden had dat dit een vals document betrof, werd hem geen bijlage 19 overhandigd en werd dit ter nazicht voorgelegd aan de Technische en Wetenschappelijke politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden-documenten. Uit het analyseverslag van de politie van 03/02/2022 (RR-2022000250/AZ-2022-000300) blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document inderdaad vals is. De betrokkene heeft zijn nationaliteit als EU-burger bijgevolg niet bewezen.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van oorsprong, omdat hij hier werkt en een bedrijf heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van oorsprong een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij aan epilepsie lijdt. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het

geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 26/01/2022 deed betrokkene te Lier een aanvraag tot inschrijving als EU-burger en legde daarbij een Roemeense identiteitskaart met nr. RK264092 voor. Omdat de gemeente Lier het vermoeden had dat dit een vals document betrof, werd hem geen bijlage 19 overhandigd en werd dit ter nazicht voorgelegd aan de Technische en Wetenschappelijke politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden-documenten. Uit het analyseverslag van de politie van 03/02/2022 (RR-2022000250/AZ-2022-000300) blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document inderdaad vals is. De betrokkene heeft zijn nationaliteit als EU-burger bijgevolg niet bewezen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit drie beslissingen die zijn opgenomen in één akte – vormt de bestreden beslissing

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing en de behandeling van het beroep dus hoogdringend dient plaats te vinden om nog nuttig te zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart ongeveer 22 jaar in België te zijn, in Lier te wonen en hier een bouwbedrijf te hebben. Betrokkene heeft echter zijn sociale en economische leven hier uitgebouwd door gebruik te maken van een valse Roemeense identiteitskaart.

...

Hij verklaart een vriendin en 2 kinderen te hebben die in Kessel-Lo wonen. Hij verklaart eveneens een kind te hebben dat in Tielt-Winge zou verblijven. Betrokkene deelt niet mee welke leeftijd deze kinderen hebben, noch welk rol hij in hun opvoeding opneemt. Betrokkene woont niet samen met zijn partner en met zijn kinderen, en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM; Bovendien kan het feit dat betrokkenes familieleden niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd in de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. ..."

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." [...]

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie; dus, vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven ", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) [...]

Om richting te geven aan de belangenafweging heeft het EHRM in arrest Boultif de volgende negen elementen opgesomd waarmee rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van openbare-orde-aspecten in relatie tot privé-, familie- en gezinsleven:

- de aard en ernst van het gepleegde strafbare feit;*
- de duur van het verblijf in het gastland;*
- het tijdsverloop sinds het gepleegde strafbare feit en de gedragingen van de vreemdeling gedurende die tijd;*
- de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- de gezinssituatie van de vreemdeling, zoals de duur van het huwelijk;*
- andere factoren die uitdrukking geven aan de feitelijke invulling van het huwelijk; • de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het strafbare feit toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of de relatie aanging;*
- de vraag of er kinderen uit het huwelijk zijn geboren en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) zal ondervinden als hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst, waarbij het enkele feit dat hij/ zij meegaat zekere obstakels met zich zal brengen, op zichzelf de verblijfsbeëindiging niet in de weg staat.*

(zie: EHRM 2 augustus 2001, 54273/00 (Boultif t. Zwitserland), JV 2001/254 m.nt. P. Boeles, para 48)

In het arrest Üner heeft het EHRM (verder: het 'Hof') de Boultif-criteria verder verduidelijkt dan wel aangevuld met de twee volgende criteria:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en het land van herkomst*

(EHRM 18 oktober 2006, 46410/99 (Üner t. Nederland), para 58.)

Toegepast in casu blijkt:

- Dat verzoeker al 22 jaar in België verblijft (!!)*
- Dat er twee kinderen geboren zijn uit verzoekers huidige relatie met zijn partner, dat zowel de kinderen als zijn partner de Belgische nationaliteit hebben*
- Dat uit zijn vorige relatie ook een kind is geboren, hetgeen ook de Belgische nationaliteit heeft;*
- Dat het voor verzoekers partner en kinderen uitermate moeilijk zou zijn om verzoeker te volgen naar Oekraïne, gezien de oorlogssituatie aldaar.*

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing."

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft geduid dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel of van een geldig paspoort en dat hij toepassing maakte van artikel

7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft ook toegelicht dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom hij van oordeel is dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormen om in casu een verwijderingsbeslissing te nemen. Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens heeft verweerder verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij heeft aangegeven dat aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hierbij heeft hij uiteengezet dat verzoeker in het kader van een verblijfsprocedure valse of vervalste documenten heeft gebruikt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt, inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat hij reeds tweeëntwintig jaar in het Rijk verblijft. Uit de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten blijkt evenwel dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker niet beschikt over een geldige verblijfstitel en dat hij zijn sociale en economische leven in België uitbouwde door gebruik te maken van een valse Roemeense identiteitskaart. Verzoeker betwist de correctheid van deze vaststellingen niet en maakt niet aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM zonder meer voorziet dat verblijfsrechten kunnen worden geput uit een voortgezet illegaal verblijf of uit frauduleuze constructies. Verzoeker stelt verder dat hij in België een vriendin heeft met wie hij twee kinderen heeft en dat hij ook nog een kind heeft bij een andere vrouw die in het Rijk verblijft. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij niet samenwoont met deze personen en er geen sprake is van een gemeenschappelijke huishouding. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 30 april 2024 immers zelf aan in Lier te wonen, terwijl zijn ene vriendin in Kessel-Lo woont en de andere in Tielt-Winge. De bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens hebben dus weinig of geen directe impact op zijn relatie met zijn vriendinnen en kinderen in België. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers vriendinnen en kinderen hem plots zouden dienen te verfoegen in Oekraïne, nu zij, blijkens zijn verklaringen, in België ook niet met hem samenleven en deze beslissingen, op zich, geen beletsel vormen om verdere relaties met deze vrouwen en kinderen te onderhouden. Daarenboven, zelfs indien er een echt gezinsleven zou bestaan, dat echt geraakt wordt door de bestreden beslissingen, moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM verweerder de mogelijkheid biedt om maatregelen te nemen ter bescherming van de openbare orde. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat de aanwezigheid van een vreemdeling in België die ervoor opteert gebruik te maken van een valse identiteit de openbare orde in het gedrang brengt en dat een verwijderingsmaatregel – die deze vreemdeling, indien hij een gezinsleven in België wenst te bewerkstelligen, er vervolgens toe zal nopen om overeenkomstig de wettelijke bepalingen en met authentieke documenten een verblijfsaanvraag te doen – een gepaste maatregel is. Het betoog van verzoeker laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging heeft gemaakt. De door verzoeker nog neergelegde kopie van zijn vervallen paspoort waaruit moet blijken dat hij een Oekraïens onderdaan is – wat een bevestiging inhoudt van verweerders standpunt dat de door verzoeker gebruikte Roemeense identiteitskaart zijn ware identiteit niet weergeeft – en de kopieën van de Belgische identiteitskaarten van M.M.F en M.F. doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangezien niet kan worden vastgesteld dat verweerder door de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens te nemen enige bij verzoeker gewekte rechtmatige verwachting niet heeft gehonoreerd kan niet worden besloten dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Het betoog van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Verweerder heeft immers gebruik gemaakt van duidelijk door de wetgever vastgestelde rechtsregels.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

L. REMY, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK